

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **Y. A. K.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalované: **Policie České republiky**
Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2021, č. j. CPR-34329-3/ČJ-2021-930310-V238,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) k odvolání žalobce změnila rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 25. 11. 2021, č. j. KRPB-215351-20/ČJ-2021-060022-SVZ, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění na dobu 3 roky s tím, že počátek této doby byl vymezen na okamžik, kdy uplyne doba stanovená žalobci k vycestování (dále též jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“). Napadeným rozhodnutím byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 2 roky, ve zbylé části bylo rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzeno.
2. Důvodem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

3. Žalobce byl dne 24. 11. 2021 na bývalém hraničním přechodu Lanžhot ve směru na Brno kontrolován policejní hlídkou, a to v důsledku oznámení řidiče kamionu, kde se žalobce (společně s dalšími cizinci) ukrýval. Žalobce nepředložil doklady, z nichž by bylo možné zjistit jeho totožnost, byl proto zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na policejní pracoviště k dalšímu šetření. Po sdělení jména žalobce bylo lustrací zjištěno, že nemá žádné oprávnění k pobytu. Žalobce byl následně přezajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
4. Vzhledem k tomu, že žalobce na území pobýval nejméně dne 24. 11. 2021 neoprávněně, policie s ním dne 25. 11. 2021 zahájila řízení o správním vyhoštění. Podle protokolu o výsledku účastníka řízení žalobce uvedl, že svůj cestovní pas nechal u převaděče v Turecku, kam odcestoval z Maroka v září roku 2021. V Istanbulu byl tři dny a poté se s pomocí převaděče dostal do Řecka, následně do Makedonie. Poté se bez převaděčů dostal pěšky do Srbska a následně autobusem k hranici s Maďarskem, jehož hranici překročil pomocí žebříků přes plot. Za hranicí došel k parkovišti kamionů, v jednom z nich se ukryl. Cílem jeho cesty bylo Španělsko, chce tam pracovat v zemědělství. Maroko opustil proto, že je tam špatná situace, což k dotazu blíže nespecifikoval. Na území ČR ani v jiném členském státě EU nemá žádné rodinné vazby, o mezinárodní ochranu nikde nežádal. Je svobodný, děti nemá. Rodinu má v Maroku, tam se však vrátit nechce.
5. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo založeno na aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán na tři roky s tím, že počátek této doby stanovil od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Správní orgán rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, žalobce pochází z tzv. bezpečné země původu a současně v rámci správního řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven skutečnému nebezpečí. Správní orgán se zabýval též přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž vyšel z jeho výpovědi a neshledal, že by v případě žalobce bylo nutné aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
6. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států, byla stanovena na podkladě prokázaného protiprávního jednání, kdy žalobce na území České republiky pobýval dne 24. 11. 2021, dále správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce v úkrytu překračoval hranice i ostatních členských států Evropské unie, bez oprávnění k pobytu. Na

druhou stranu správní orgán zohlednil, že žalobce na území České republiky pobýval jen velmi krátkou dobu a jde z jeho strany o první porušení právních předpisů České republiky. Dobu tří let proto správní orgán považoval za adekvátní.

7. Žalobce v odvolání ze dne 2. 12. 2021 proti rozhodnutí o správním vyhoštění namítl, že doba vyhoštění na 3 roky je nepřiměřeně přísná, což podrobněji odůvodnil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula předchozí průběh správního řízení a podstatný obsah rozhodnutí o správním vyhoštění. K námitce žalobce žalovaná změnila stanovenou dobu vyhoštění, a to na dva roky. Jak uvedla v odůvodnění, toto opatření považovala za adekvátní. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v pobytu na území České republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu dne 24. 11. 2021, přičemž také bylo zjištěno, že přicestoval nelegální cestou, ukrytý v kamionu, kdy jeho snahou byl pobyt na území Španělska. Na druhé straně žalobce se správním orgánem plně spolupracoval. Žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty přestupku, přičemž bylo nutno přihlídnout k další okolnostem jeho nelegálního vstupu na území (pomoc převaděčů, v úkratu). Na druhou stranu, vzhledem k tomu, že se jednalo o nelegální vstup v řádu hodin a nebyly dány jiné okolnosti, jež by mu přitěžovaly, žalovaný přistoupil ke snížení doby vyhoštění na dva roky.

III. Žaloba a vyjádření žalované k žalobě

8. Žalobce má za to, že stanovená doba jeho vyhoštění, přestože napadeným rozhodnutím došlo k její změně ze tří na dva roky, je nepřiměřená. V tomto ohledu namítl porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uvedl též, že nebyly na jisto postaveny důvody znemožňující jeho vycestování.
9. Stanovená doba vyhoštění je podle žalobce nepřiměřeně přísná a neodpovídá porušení právních norem, kdy nedošlo k žádnému ohrožení veřejného pořádku. Doba neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky byla velmi krátká, a rovněž měla být zohledněna skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a odpovídal na veškeré kladené otázky. Správní řízení v jeho případě nebylo dostatečně individualizováno, správní orgán se odchýlil od své rozhodovací praxe a překročil svou diskreční pravomoc. Následně žalobce rozsáhle citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2021, č. j. 1 A 58/2021-16, který se měl týkat téměř totožné věci. Z odkazovaného rozsudku žalobce dovozuje, že v případě nelegálního pobytu na území ČR v trvání několika málo dnů žalovaná obvykle ukládá správní vyhoštění v délce nanejvýš 1 roku.
10. Žalovaná neměla důvody, pro které by tento případ byl výjimečným a opravňujícím uložit správní vyhoštění v této délce, nepřidružily se další přitěžující okolnosti, např. že by zde cizinec nelegálně pracoval nebo by měl nepříznivou pobytovou či dokonce trestní minulost. Správní vyhoštění v délce 2 – 3 let žalovaná obvykle ukládá za nelegální pobyt v trvání 6 měsíců a více. Pokud jde o kratší nelegální pobyt s uloženým dvouletým zákazem vstupu, obvykle se k tomu přidružují další přitěžující okolnosti. S výjimkou nelegálního pobytu v délce několika hodin se žalobce nedopustil jiného porušení právních předpisů, ani jiným závažným způsobem nenarušoval veřejný pořádek. Nebylo řádně odůvodněno, proč by doba, po kterou nemůže být umožněn vstup na území členských států EU, nemohla být stanovena výrazně kratší.
11. Podle žalobce žalovaná nezohlednila povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, což je v rozporu s ustálenou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34). Žalobce nedosáhl závažnosti dotčeného veřejného zájmu na to, aby došlo k uložení správního vyhoštění.

12. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že na závěrech a odůvodnění napadeného rozhodnutí trvá. Dobu zákazu pobytu považuje za adekvátní, neboť pokud by žalobce nebyl kontrolován, v protiprávním jednání by pokračoval. Odkazoval-li žalobce na rozsudky (Městského soudu v Praze), podle nichž bylo za neoprávněný pobyt v řádu několika měsíců uloženo správní vyhoštění v délce 1 rok, v těchto případech šlo o nelegálně pobývajících cizince, nikoli cizince již vědomě neoprávněně vstupující na území ČR či členských států EU, s jasným úmyslem nelegálního vstupu, za pomoci převaděčů, v úkrytu kamionu apod.

IV. Posouzení věci soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
14. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro to byly splněny podmínky. Žalobce nařízení jednání nepožadoval (v zákonné lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci) a žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání.
15. Jediný řádně uplatněný žalobní bod směřuje proti stanovené době vyhoštění, resp. nepřiměřenosti této doby. Pokud žalobce zmínil, že nebyly na jisto postaveny důvody znemožňující jeho vycestování, toto velmi obecné tvrzení jakkoli nespecifikoval či neupřesnil; nejedná se tedy o řádně uplatněný žalobní bod a soud se jím nezabýval.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání žalobce mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle tohoto ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Ve vztahu ke stanovení konkrétní doby, po kterou je cizinci vyhoštění uloženo, v rámci zákonného rozmezí (zde „až na 5 let“) má správní orgán prostor pro správní uvážení a úlohou soudu je přezkoumat, zda meze tohoto uvážení nebyly překročeny nebo zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019 – 31 a zde uvedenou judikaturu).
19. Žalovaná potvrdila důvody prvostupňového rozhodnutí, na nichž byl výrok o uložení doby správního vyhoštění založen, přistoupila však ke změně doby vyhoštění z původních tří let na dva roky. Doba dvou let byla stanovena jako odpovídající jednak s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, konkrétně s přihlédnutím ke skutečnosti, že

žalobce pobýval neoprávněně nejen na území ČR, ale též na území dalších států EU bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, hranice překračoval za pomoci převaděčů, mimo oficiální hraniční přechody a v úkrytu. Na druhé straně bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce na území pobýval jen velmi krátkou dobu a nebyly zde jiné přitěžující okolnosti.

20. Jakkoli lze uložení vyhoštění na dobu dvou let hodnotit s ohledem na dobu, kterou žalobce na území ČR strávil neoprávněně (několik hodin, tranzitoval) jako poměrně přísné, nejde o dobu zjevně nepřiměřenou či excesivní. Krajský soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by závažnost jeho jednání byla nízká, a to i s ohledem na způsob, jakým se jej žalobce dopustil. Skutečnost, že žalobce nenarušoval veřejný pořádek či bezpečnost státu, čímž žalobce zřejmě mínil prostou skutečnost, že na území „pouze“ pobýval neoprávněně, nelze považovat za „samostatnou“ polehčující okolnost, k níž by mělo být přihlédnuto. Pokud by totiž žalobce veřejný pořádek či bezpečnost státu narušoval, jednalo by se o znaky jednání, které by odůvodňovaly aplikaci zcela jiného ustanovení pro uložení správního vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].
21. Těžiště své argumentace, tj. že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozhodovací praxí žalované, žalobce staví na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2021, č. j. 1 A 58/2021 – 16. Tento rozsudek, obdobně jako rozsudky v něm odkazované (sp. zn. 1 A 60/2021, 1 A 16/2021, 1 A 36/2021, 1 A 40/2021, 1 A 46/2021, 1 A 54/2021, 1 A 37/2021) se však netýkaly totožných případů, jak žalobce uváděl. Nejednalo se o cizince, kteří by vstupovali na území ČR, resp. EU neoprávněně (v utajení, mimo oficiální hraniční přechody), nýbrž o cizince, u nichž došlo k překročení doby, na níž byl pobyt na území ČR či jiných členských států EU původně povolen. Naopak v případech obdobných případu žalobce, jak je soudu z dosavadní úřední činnosti známo, přistupují správní orgány při vyhoštění ke stanovení obdobné doby zákazu vstupu na území členských států EU jako u žalobce (z poslední doby viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2022, č. j. 34 A 27/2021 – 26), uložení vyhoštění v řádu několika let je tedy ukládáno i v případech, kdy lze dobu neoprávněného pobytu počítat v hodinách (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019 – 31, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 – 28, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 52/2019 – 34). Námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu, tj. porušení povinnosti rozhodovat o skutkově shodných případech tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, proto soud nemohl přisvědčit.
22. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že by svým jednáním neporušil veřejný zájem, resp. že by jej neporušil takovým způsobem či v intenzitě potřebné pro uložení správního vyhoštění. Jak bylo již výše uvedeno, žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty přestupků na úseku zákona o pobytu cizinců. Porušil tak veřejný zájem, jež je těmito zákonnými ustanoveními chráněn, tj. zájem státu na tom, aby na území ČR, resp. členských států EU pobývali pouze cizinci, kteří k tomu jsou oprávněni. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34, zde byla judikatura Evropského soudu pro lidská práva reflektována primárně ve vazbě na otázku, zda je uložení správního vyhoštění přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Tato otázka však v případě žalobce nebyla „na stole“, neboť na území ČR ani EU nemá jakékoli rodinné či jiné hlubší sociální vazby. V tomto ohledu ani nebyla vznesena žádná žalobní argumentace.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

23. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, které mu žalobce vytýká, a proto jej bylo možné aprobovat; žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 18. února 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
X